

„Кога поискаме ние да направимъ, то ще така и да бѣде, както трѣбва.“

Тарасъ погледна тоя Соломонъ, който не е билъ никога на свѣтътъ, и получи малка надѣжда. И наистина лицето му можѣше да внуши довѣрие: горната му устна бѣ, престо, плашило. Въ брадѣта на тоя Соломонъ имаше петнаесе влакна, и тѣ на лѣвата стрѣнж. На лицето на Соломона имаше толкова бѣлѣзи отъ бой, получени за неговото юначество, дѣто той имъ и броятъ не знаѣше и имаше ги, като за грапки.

Мардухай си излѣзе съ другаретъ заедно, които бѣхж изпълнени съ удивление къмъ неговата мудрость. Булба остана сами. Прѣвъ пакъ въ животътъ си усѣшташе той безпокойство. Душата му бѣ като въ треска. Не бѣше веке той, както преди, непоколебимъ и здравъ, като джбъ; той бѣ малодушенъ; той бѣ слабъ сега. Штомъ се нѣш-то шукнѣше, или се зададеше еврейиъ на краятъ на улицата, той настрѣхваше. Така прекара сичкиятъ день; нито ѣде, нито пи, читѣ му сѣ на прозорецътъ. Най-послѣ надъ вечеръ късно се показахж Мардохай и Янкель. Срѣдцето на Тарасъ премръ. „Какво? ще ли да го бѣде?“ попита ги той нетрѣпливо.

Но преди да си съберѣтъ еврейетъ душа и да отговорѣтъ, Тарасъ забѣлжи, че у Мардохая нема единичкиятъ скулуфъ, който макаръ и не гиздаво, но сѣ се виѣше изъ-подъ шапката му. Видѣше се, че иска нѣщо да каже, но забѣбра такова нѣшто, дѣто Тарасъ ништо не разбра. И Янкель се грѣчѣше, като че настиналъ.

„О любезни господине!“ каже Янкель: „сега никакъ не може! Бога ми, не може! Такъвъ нехаренъ свѣтъ, на главѣта му да нап-лювашъ. На и Мардохай знае. Мардохай е правилъ такива работи, каквито никой на свѣтътъ не е правилъ, но не е речено отъ Бога, да бѣде така. Три хиледи войска стои и утрѣ штѣтъ сичкитѣ да по-сѣкѣтъ.“

Тарасъ погледна еврейетъ въ считѣ, но безъ нетрѣпне и безъ гнѣвъ.

„А ако искашь да го видишь, то трѣба утрѣ рано, додѣ не е изгрѣло слънцето. Стражата пристая и единъ отъ главнитѣ се врене. Само проклетѣ да сж и на она свѣтъ, ой вей миръ¹⁾! колко е

1). Тѣжко си мене!